

partementschef i Handelsministeriet, stod Ministeriet overfor store Problemers snarlige Løsning. Nævnes skal her Valutasagen, derunder Valutaraad og Valutacentralen, som indtil Udgangen af Aaret 1924 var Handelsministeriets altoverskyggende Sag, og da denne var bragt til foreløbig Afslutning, maatte Dalhoff som Forligsmand indtil Midsommer 1925 stærkt beskæftige sig med Ting, som laa helt udenfor Handelsministeriets Omraade. Dertil kom, at Landmandsbanksagen nu ogsaa meldte sig til Løsning. Dalhoff fik overdraget det Hverv sammen med Generaldirektør Koefoed og Retspræsident Kühl at have Indseende med Banken og at foretage en indgaaende Prøvelse af dens Stilling med Henblik paa endelig Rekonstruktion. Og allerede inden denne Undersøgelse var tilendebragt i April 1928, var Dalhoff i Juli 1927 blevet anmodet om at indtræde i det saakaldte Tomands-Landmandsbankudvalg, hvis Opgave det var at foretage en formelig Opgørelse og Vurdering af Landmandsbankens Værdier. Det er indlysende, at disse Opgaver maatte beslaglægge megen Tid for Departementschefen.

Af foranførte fremgaar det formentlig klart nok, at Handelsministeriet i dets Start blev mindre fast organiseret, og at dette gennem Tiderne paa forskellig Vis har givet sig tilkende, ligesom man kan se, at Ministeriet i administrativ Henseende i usædvanlig Grad har været udsat for Vanskeligheder, indtil de Arendrupske Bedragerier afsløredes.

Det fremgaar endvidere tydelig nok af det passerede, at det har skortet paa konkrete Revisionsbestemmelser overfor Ministeriets Kasserer, men det kan heroverfor ikke lades ude af Betragtning, at det i det hele taget har skortet paa Revision i Centraladministrationen. Indtil den ny Revisions- og Regnskabsordning traadte i Kraft i Januar 1927, var Forholdet dette, at Embedsmændene i Handelsministeriet fuldt og fast troede paa, at der nu og da fandt Revision Sted af Finansministeriets Revisionsdepartementer, medens disse havde den Opfattelse, at de overhovedet ikke havde nogen Beføjelse til at kunne revidere, med mindre de positivt anmodedes derom af vedkommende Ministerium. Under Sagens Behandling har man søgt at finde ud af, om der forefandtes bestemte Instruktser i saa Henseende, men det har ikke været muligt at finde saadanne, hvorefter man har maattet nøjes med at henvise til en udviklet — rigtignok meget uheldig — Praksis, som anføres at stamme fra Midten af forrige Aarhundrede. Håvde man haft et organiseret Regnskabs- og Revisionssystem, vilde de stedfundne store Besvigelser formentlig have været udelukket.

Ministeriet har efter Gennemsyn af Sagens Akter og de fra vedkommende Embedsmænd modtagne Erklæringer sluttet sig til den af Rigsadvokaten udtrykte Opfattelse angaaende de paagældende Embedsmænds Forhold og forventer, at de i deres fremtidige Virksomhed udviser den Paapasselighed, som er nødvendig for deres Gerning i Statens Tjeneste.

Dette er tilkendegivet de i Slutningen af Rigsadvokatens Indstilling nævnte Embedsmænd.

Ministeriet er med Henblik paa det passerede sindet gennem Statsministeren overfor de ledende Embedsmænd i Centraladministrationen nærmere at præcisere Omfanget og Karakteren af den Kontrol, som maa kræves ført med den Embedsgerning, der udøves indenfor deres Omraade. Der vil i saa Henseende blive tilvejebragt et Regulativ for Tilsynet med Regnskab, Kassevæsen og Budgetlægning i samtlige Ministerier.
